

HARALAMB ZINCA

We know books

operațiunea „soare”

Partea întâi

Capitolul I: *Deschidere inedită* | 7

Capitolul II: *Aventură nocturnă* | 59

Capitolul III: *Culise '42* | 81

Capitolul IV: *După răpire* | 111

Partea a doua

Capitolul I: *Aventura portugheză* | 149

Capitolul II: *Liniștea premergătoare...* | 181

Capitolul III: *Trei mii șase sute de secunde* | 197

Capitolul IV: *A contacta – contactare* | 239

Partea a treia

Capitolul I: *Toamnă vieneză* | 295

Capitolul II: *Enigma bătrânului Schnabel* | 349

Capitolul III: *Singur printre „prieteni“* | 373

Capitolul IV: *Ultimul asalt* | 419

Dintr-un colț al cabinetului, maiorul Medoiu urmărea cu o vizibilă încordare lăuntrică fiecare mișcare a medicului de gardă. Acesta, un bărbat parcă prea tânăr pentru profesia lui Esculap, cu o mustață stufoasă și neagră ce nu izbutea să-l arate mai vârstnic, se aplecă peste ofițerul întins pe canapeaua acoperită cu un cearșaf alb și-i descheie vestonul, cămașa, descoperindu-i pieptul musculos și năpădit de smocuri de păr auriu. Îi puse stetoscopul în dreptul inimii, îi ascultă bătăile. Puțin mai târziu, se îndreptă din mijloc, uitându-se dezorientat la Medoiu. Maiorul, din pricina încordării, părea gata să se repeadă asupra lui. Medicul însă își văzu mai departe de pacient. După ce-i luă pulsul, murmură ca pentru sine:

— Hm! Ciudat!... Foarte ciudat!

— Ce-i ciudat, domnule doctor? izbucni Medoiu, nemaiputând să-și stăpânească nervii.

Doctorul îi răspunse numai după ce mai ridică o dată pleoapele ofițerului ce zăcea fără cunoștință:

— Zic ciudat, pentru că un asemenea caz n-am mai întâlnit până azi. Nu glumesc când afirm că e mort și totuși trăiește.

Zâmbi hâtru și mustața i se duse într-o parte.

— Moarte clinică? întrebă Medoiu în șoaptă, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu fie auzit de cel în cauză.

— A, nu! E căzut într-o stare letargică... Provoacă, probabil, de o substanță chimică. Mai putea fi provocată și pe cale hipnotică.

— Bați câmpii, doctore! se înfurie Medoiu.

— Îmi sunteți superior în grad și puteți să credeți orice, îl înfruntă doctorul cu o liniște și o siguranță

care-l determinară pe maior să-și regrete izbucnirea. Mort nu e și nici nu cred că o să moară... anumite reflexe răspund, altele nu... Să nu vă faceți griji, se va trezi singur. Îl lăsați la noi?

— Necesită vreo intervenție?

— Trebuie să-l ținem sub observație, preciză doctorul, privindu-și din nou pacientul ca pe o curiozitate.

Maiorul se întoarse cu gândul la misiunea lui Doinaș și la incredibila stratagemă a nemților. „Ce s-o fi petrecut acolo, în vila aia? se întrebă el disperat, fără să-și desprindă ochii de la străinul ce i se substituise lui Doinaș. De ce au avut nemții nevoie de toată tevtura asta, că doar tratativele le erau favorabile? Ce s-a petrecut între Doinaș și Brauner?“

În căutarea unor răspunsuri, maiorul se apropie de necunoscutul întins pe canapea și-i cercetă cu luare-aminte fața cadaverică: substituitul nu semăna deloc cu Doinaș. Chipul „mortului“ avea trăsături frumoase, plăcute. Însă părul blond, moale și rar, pieptănat peste cap, îl îndepărta din capul locului de imaginea lui „B-39“.

„Ce fel de substituire o mai fi și asta? De ce mama dracului au avut nevoie de ea? Să mi-l ia pe Doinaș și să-mi lase în loc un agent de-al lor în uniformă românească? Doar de noi depinde *operațiunea* solicitată de Gehlen!“

Medoiu îi aruncă tânărului în halat alb o căutătură scurtă și aspră, după care se apucă să pipăie, cu buricele degetelor, buzunarele străinului, pândind, totodată, cu teamă somnul neobișnuit de adânc al căpitanului – nu cumva să facă ochi și să-l surprindă scotocindu-i uniforma. Scoase la lumină, pe rând,

o batistă, un pieptăn, o tabacheră cu țigări bulgărești, leva în bancnote de o sută. În buzunarul interior al vestonului dădu peste un portvizit; găsi în el o legitimație ce atesta că necunoscutul întins pe canapea ca pe o năsalie se numea Tudose C. Mihai și făcea parte din efectivele armatei române. O fotografie îl înfățișa în uniformă de căpitan. Din portvizit, maiorul mai scoase un plic și mare-i fu mirarea când constată că-i era adresat lui – „Domnului maior Constantin Medoiu. Personal“. Se răsuci și întâlni privirea calmă a doctorului.

— Doriți să vă las singur? nu ezită acesta să-l întrebe.

— Nu, nu, se apără maiorul părănd că i-ar fi frică să rămână singur cu un mort-viu.

Deschise plicul și dădu peste o scrisoare bătută la mașină, în română. Citi pe loc, cu respirația tăiată:

Stimate domnule maior Medoiu,

Vă rog să binevoiți a primi și accepta respectuoasele noastre scuze pentru ceea ce veți socoti a fi, pe bună dreptate, un incident penibil. Împrejurările, dar mai ales caracterul delicat al viitoarei noastre colaborări m-au împins către o manevră, știu, supărătoare, dacă nu chiar jignitoare. Sper însă să manifestați, în continuare, față de mine o camaraderescă înțelegere și indulgență. În momentul în care mesagerul meu, a cărui stare cataleptică nu trebuie să vă alarmeze, va fi din nou apt să vorbească, veți lua cunoștință de punctul nostru de vedere care, nutresc speranța, vă va da depline satisfacții.

Vă asigur de înalta mea stimă și considerație,

Lt.-col. R. Gehlen

Ridicându-și ochii de pe scrisoare, Medoiu se lovi iar de medicul de gardă și, fără voie, se încrunță de parcă acesta ar fi jucat un rol ascuns în tot ce se petrecuse și se mai petrecea încă în acea noapte. Mai citi o dată scrisoarea, după care îi aruncă mesagerului lui Gehlen o căutătură rea, furioasă, și-l înjură printre dinți: „Dormi, 'tu-s...! În timp ce noi stăm ca pe jăratie“. Apoi îl liniști pe doctor prevenindu-l:

— Nu-i un caz... Așa ne asigură scrisoarea. O să se trezească... Nu mi se spune peste cât timp, dar își va reveni.

Ieși deschizând nervos ușa și locotenentul Nica sări în picioare, ca împins de un arc.

— Îl iei de aici și-l duci la cabinetul de la *Mesteme*, îi ordonă maiorul fără să-și ascundă supărarea. O să-și facă somnul la noi, auzi? Iar tu să nu te miști de lângă el până nu mă întorc. Nimeni să nu-și bage nasul în cabinet! Ai înțeles?

— 'Nțeles, domnule maior!

— Eu plec.

Se împiedică din nou de figura de adolescent întârziat a medicului și-i mulțumi scrâșnit. Nu departe de poarta spitalului îl aștepta Fordul. Se aruncă furios lângă șofer și-l întrebă:

— Mă, tu mai ții minte unde ai fost cu locotenentul Nica?

— Da, să trăiți! răspuse șoferul. Pe Aviator Zorileanu.

— Ei, acolo să mă duci și pe mine!

— La vilă?

— La vilă...

Maiorul Medoiu își simțea nervozitatea ca pe o a doua temperatură a organismului, provocată parcă de un corp străin, stare de care niciunul dintre cei prezenți nu era vinovat, nici măcar curierul lui Gehlen. Nu încerca să se calmeze. Știa, din capul locului, că nu va izbuti. Își aprinse o țigară și, în timp ce automobilul gonia în noapte, retrăi intens cele petrecute în ultimele două ceasuri. Nu pricepea, oricât s-ar fi frământat, sensul răpirii lui Doinaș... căci răpire se numea acest act deliberat, întreprins de agenții lui Gehlen. În ce scop l-au făcut? Ce i-a împins? Doar tratativele pe tema Operațiunii „Doctor Ring“ intrașeră pe făgașul dorit de ei și, în acest scop, Doinaș fusese împuternicit să comunice, odată cu consimțământul Biroului 2, și condițiile în care „căpitanul Robert Iamandi“ ar urma să acționeze la Lisabona în sprijinul conspiratorilor germani... La ora asta, Doinaș trebuia să fie demult „acasă“ și să-i raporteze rezultatele acestui prim contact din preliminariile *operațiunii*.

„Hm! Ciudată stratagemă! își spunea Medoiu, stăpânit de aceeași stare de febrilă nervozitate. Ce l-o fi determinat pe Gehlen s-o inițieze? Neîncrederea în noi? Să fi scăpat Doinaș o vorbă nu prea bine cumpănită?“

Printre multe altele, convorbirile de lucru cu „B-39“ luaseră în considerație și ipoteza unei eventuale răpiri. Dar și-o imaginaseră ceva mai târziu, având loc în Portugalia sau pe teritoriul altui stat, și nicidecum pe cel al României. Înaintând anevoie prin hățișul întrebărilor, maiorului i se păru că începe să descopere cauza excesivei sale iritări.

Șoferul îl smulse însă din strânsoarea gândurilor.

— Am intrat pe Aviator Zorileanu. Unde să opresc?

— Chiar la poarta vilei.

Strada, ca de altfel întregul București, era învăluită în întuneric. Medoiu o scrută fără succes, deși automobilul își micșorase viteza.

— Am ajuns, îl anunță omul de la volan și frână.

Medoiu coborî, și cât timp cercetă vila, nu se depărtă de portiera Fordului. În noapte, clădirea cu un etaj, fără niciun licăr de lumină la ferestre, părea părăsită. Numai în momentul acela maiorul înțelese gratuitatea acțiunii sale. Mai mult ca sigur că reprezentantul sau reprezentanții lui Gehlen părăsiseră demult vila, luându-l și pe Doinaș cu ei. Iar dacă mai erau în casă, nu-i vor deschide. Se îndreptă totuși spre poartă; nefiind zăvorâtă, intră. O potecă din dale îl conduse spre o scară din piatră, urcă patru trepte și se pomeni la ușa imobilului. Ca să poată citi numele locatarului înscris deasupra soneriei, își scoase bricheta. La lumina flăcării, desluși: „Dr. Richard Steltzer. Consilier al Legației Germane în România“.

„Ah, iată pe ce «teritoriu» s-a produs răpirea lui Doinaș!“ își spuse maiorul, surprins de constatare. Personalitatea consilierului lui von Killinger îi era cunoscută, ceea ce nu-l determină să bată în retragere. Sună. Așa cum se aștepta, nimeni nu veni să-i deschidă. Mai apăsă pe buton de câteva ori... Vila era și ea... „moartă“. Nu mai avea niciun rost să stăruie. Se întoarse la mașină înciudat acum pentru modul cum își risipise timpul.

— La *Mesteme!* ordonă Medoiu, căutându-și tabachera.

Prin parbrizul mașinii, mai scrută o dată strada devenită de vreo doi ani un soi de proprietate a diplomaților germani. Și, pe când trăgea cu sete din țigară, se apropie iar de cauza reală a enervării sale.

2

La sediul Marelui Stat Major, maiorul Medoiu trecu mai întâi pe la cabinetul medical amenajat în subsolul clădirii. Deși moțăia pe un scaun lângă ușă, locotenentul Nica îi auzi pașii, se ridică, îndreptându-și ținuta.

— Ce face? întrebă maiorul, arătând cu capul în direcția ușii.

— Doarme dus... poți să tai și lemne pe el...

Totuși, maiorul deschise ușa, dar nu intră, își vârî numai capul: în cabinet, la lumina unei lămpi de birou, doctorul Mihăilă citea o carte. În dreapta sa, agentul FHO-ului zăcea în aceeași poziție ca și în camera de gardă a Spitalului militar: cu fața în sus, cu brațele întinse de-a lungul trupului, rigid ca un cadavru. „Doarme!... Fără să-i pese de nimic...’tu-i...“, îl înjură Medoiu în gând.

— Intrați, domnule maior! îl pofti doctorul, ridicându-se.

Medoiu rămase mai departe în ușă.

— Puteți să-mi explicați prin ce-i cazul ăsta ieșit din comun?

— Cât timp nu știm prin ce mijloace a fost adus în stare cataleptică, nu greșim socotindu-l un caz ieșit din comun, răspunse doctorul în șoaptă. Vreau să vă cer permisiunea să-l mut în camera cealaltă, am dincolo două paturi disponibile.

În semiobscuritatea cabinetului, neamțul părea că pășise demult în lumea umbrelor. Și nu-i trecuse nimănui prin minte să-i așeze frumușel mâinile pe piept...

— Două paturi?... Foarte bine, încuviință maiorul, o să mai bag pe cineva... să-l supravegheze... Dumneata când termini tura?

— Abia mâine-seară, la ora 20.

— Doctore, discreție totală, îl preveni Medoiu și se întoarse spre Nica. Ai auzit și dumneata?

— Da, să trăiți!

— Îl trimit pe Petre să te schimbe, mai zise și închise ușa.

Nici în biroul său maiorul Medoiu nu-și regăsi calmul pe care, în împrejurări mult mai grele, izbutea să și-l impună. Se întorcea mereu la cele cerute de Gehlen în scrisoarea găsită asupra neamțului: să aibă răbdare, să aștepte clipa redeșteptării la viață a curierului. Or, tocmai așteptarea asta îl exaspera... Cum așa, să-i fie răpit Radu Doinaș, iar el să stea în expectativă, cu brațele încrucișate?

Începu să umble iritat prin cabinet trăgând cu năduf din țigară, întrebându-se cu revoltă: „Unde puteau să-l ducă? Și cum de-au îndrăznit?”

În ușă se ivi ofițerul de serviciu.

— Îmi permiteți, domnule, maior? Vă raportează că de pe aerodromurile controlate de noi n-a decolat niciun avion. În schimb, punctul de supraveghere al aerodromului de la Otopeni ne informează că între orele 23 și 24 au decolat trei avioane de transport tip Junkers... zboruri neanunțate. Un zbor spre Varșovia... altul spre Budapesta... cel de-al treilea spre

Sofia. Vă mai raportează că am transmis ordinul adresat punctelor de frontieră.

Ofițerul de serviciu tăcu, rămânând mai departe în poziție regulamentară. Medoiu îi mulțumi și se reaseză la birou, copleșit de gânduri. Puțin mai târziu, căută scrisoarea lui Gehlen și o reciti, deși o știa de-acum pe de rost:

Împrejurările, dar mai ales caracterul delicat al viitoarei noastre colaborări m-au împins către o manevră, știu, supărătoare, dacă nu chiar jignitoare...

Manevra nu era altceva decât un act de răpire, și încă unul săvârșit pe teritoriul țării, iar victima, un ofițer al armatei române. „Paștele și grijania...! se pomeni Medoiu înjurând, de astă dată cu glas tare. Operează ca la ei acasă!“ Mai gândi că oricare dintre avioanele care decolaseră între orele 23 și 24 de la Otopeni putea să aparțină răpitorilor.

Oboseala îl împinse în singurul fotoliu din cabinet. Se simți cuprins de moleșeală și își spuse că tare i-ar fi prins bine dacă cineva s-ar fi îndurat să-i scoată cizmele... Căscă și adormi brusc, soldățește. Puțin mai târziu, avu chiar un vis. Se făcea că Luiza Văitoianu se furișase în birou, ca o umbră. În prima clipă se indignase: agenta „B-40“ încălcase cu insolentă consemnul conspirativ. Cum de îndrăznise? Stabilise doar ca loc de întâlnire sediul Poliției, și nu al *Mesteme*-ului! Supărarea se transformase însă repede în fericire și, ridicându-se să-i dea onorul, descoperi jenat că-i lipsește chipiul. Luiza, înțelegătoare, îl invită să-și reia locul în fotoliu, explicându-i că nu intrase decât să-l

întrebe ce să-i pregătească de mâncare. „Ce-ai zice, dragule, de o tocană cu mămliguță?“ Întrebarea îl înduioșă. Când apucase Luiza să-i afle preferințele? Tocmai întinsese brațele să-i cuprindă mijlocul și s-o tragă drăgăstos la piept, când constată nedumerit că nu „Nebuna din Sărindar“ îi pusese întrebarea, ci maică-sa, îmbrăcată toată în negru, ca în ziua în care își îngropase bărbatul. „Unde e Luiza? Ce-ai făcut cu ea?“ se neliniști Medoiu. „E dincolo,“ răspunse bătrâna. Mi-a zis să-ți gătesc eu, că-ți place mai mult mâncarea mea.“ „Mamă, de ce te amesteci mereu în viața mea intimă?“ îi reproșă el bătrânei și se repezi dincolo s-o împace pe Luiza. Nimeri într-o tranșee adâncă, deasupra cu un cer de plumb, foarte jos. Luiza dispăruse și Medoiu porni s-o caute... Plouase... tranșeea era bălțită... aluneca și, de fiecare dată, cădea în noroi pe același genunchi, cel drept. Auzi, deodată, un râs sarcastic... Îl recunosc, era al ziaristei. „Nu-i singură... Iarăși și-a călcat cuvântul... Mi-a promis doar!“ Râsul femeii deveni frivol și el continuă cu disperare s-o caute. Istovit, se lipi de o ușă umedă. „Poate-i mai bine să n-o deschid, șovăi Medoiu cu mâna pe clanță. Mi-am spus de atâtea ori să nu mă încred în fidelitatea ei!“ Împinse ușa cu furia răzbunării. Încremeni speriat... În bordeiul acela de pe linia frontului se văzu pe sine. La lumina pâlpâitoare a opaițului, se hârjonea, pe un pat de paie, cu Luiza, încercând să și-o supună. În zburdălnicia ei echivocă, femeia când se lipea de el, când, cu mișcări feline, îi scăpa, hohotind ațâțător. Medoiu înregistra cu durere și rușine eșecurile, iar când „Nebuna“ dădu într-un râs batjocoritor, se trezi din somn nădușit și